

havde saavist ingen Grund til at ynke den selvretfærdige Landsbyapostel; men dette Triumphskrig var ham dog afgjort imod. Og at Asmus gad stemme i med!

Aa jo, han kunde alligevel godt have Lyst til at faa et Ord med i Laget! . . . Kun frygtede han for, at Ingen vilde kendes ved ham igen. Han gjorde det jo knap nok selv. Her havde han gaaet med Erindringens Lygte og søgt efter sit gamle Jeg, der var død for længe, længe siden. Af den Grund havde han haft saa vanskeligt ved paany at orientere sig i Verden, og foreløbig følte han sig jo ogsaa temmelig ufri og forlegen i sin forvandlede Mennesskelighed — omtrent som en Konfirmand i sine nye Klæder.

Derfor var det vel ogsaa bedst, at han endnu en Tid forblev i Stilheden og søgte at blive klar over, hvad det var for en underlig Slags Mellemvæsen, han var bleven til. Vorherre maatte saa efter Evne tage Vare paa Danmark saalænge!

KLOKKEN var tre om Natten, og Fru Bertha laa i dyb Søvn, da hun vaagnede ved at høre Jyttes Stemme. Endnu før hun fik sig helt besindet, rejste hun sig overende. Han havde straks paa Tonen forstaaet, at der var Nød paafærde. Jytte stod